

BUD SPENCER

ÉS MEGINT DÜHBE JÖVÖK

Lorenzo De Luca
közreműködésével

PROLÓGUS

„Volt egyszer...”

Nem, a „volt egyszer” nem működik, ez itt nem egy mese, hiszen magamról beszélek, és nem harmadik személyben. Na, nézzük csak...

„A néhai boldog időkben...”

Ez sem jó, olyan, mintha már nem lennék, pedig nagyon is vagyok, és nagyon remélem, egy darabig még leszek.

„Üdvözöllek benneteket, kedves barátaim.”

Na nem, ez még rosszabb, úgy hangzik, mint egy telemarketinges szövege.

Hmm... ez az, megvan! „Lefogadom, nem is sejtitek, mi történt velem a minap...”

Hát persze hogy nem sejtitek, különben nem vennétek meg a könyvet. De az is lehet, hogy a saját, immár szállóigévé vált mondásommal válaszolnátok: „Fütyülünk rá!”

Végül is mindaz, amit nyolcvanhat esztendőig koromig tettem és elértem, és amiről feltehetően már elég sokat tudtok, épp elég lesz prológnak, úgyhogy ugorjunk fejrest rögvest az első fejezetbe.

ELSŐ FEJEZET

MIÉRT HAGYTAM KI A PROLÓGUST?

Nos, hacsak nem regényt, esetleg történelmi eseményekről szóló esszét, hanem önéletrajzot vagy Bud Spencer mindennapi életéről szóló beszámolót írtam, a prológus, még ha beillesztettem is, mindig kissé nevetségesnek tűnt számomra, annak a tisztességérzetnek okán, ami mindig is sajátom volt.

Nyilván csak a magam nevében beszélek, mert az igazi írók könyveiben a prológus, epilógus stb. szent és sértetlen, csakhogy én nem tartom magam írónak. Még mindig csak tanulok írni.

Én csak egy ember vagyok – na jó, közéleti személyiség –, akinek oly nagy szerencséje volt, hogy a világ minden táján szétszóródott, megszámlálhatatlanul sok rajongóra tett szert; virtuális számuk csaknem egymillió lájkban mérhető azon a közösségi hálózaton, amelyet az egyszerűség kedvéért FaceBudnak fogok hívni, ahol pár hónapja az én nagy arcom díszel a hivatalos oldalamon.

Mr. Bud, ön több száz boldog órát szerzett nekem.

A hátamra tetováltattam az arcodat.

A feleségem hasára festettem a nevedet, amikor hét hónapos terhes volt.

Gyerekkoromban arról álmodtam, hogy reggel felébredek, és a tükörbe nézve azt látom, hogy olyan nagyra és erősre nőttem, mint te.

Mit is mondhatnék ezekről az üzenetekről, no meg a többi hasonlóról – némelyikhez egy rakás fotó is tartozik –, amelyek a világ minden sarkából naponta eljutnak hozzám?

Őszintén szólva nem tudom, mit gondoljak a szeretet ezen megnyilvánulásairól, bár a tapasztalat megtanított arra, hogy az élet erről szól: gyakran megtörténik az, amire nem számítunk, és mivel a meglepetések nem mindig pozitívak, különösen, ahogy öregszünk, minden érzékünkkel ki kell élveznünk azokat a jó dolgokat, amelyek az utunkba kerülnek.

Amikor Alessandro unokám közölte velem, hogy hamarosan elérjük az egymillió lójkot, amit még a fiatal zenei vagy sportcsillagok sem érnek el ilyen könnyen néhány nap alatt, először csak nevettem, és azt gondoltam: ki törődik még egy nyolcvanhat éves ember sorsával? Aztán az agyam, amely ragaszkodik ahhoz, hogy még mindig csak huszonnyolc éves, úgy vette, hogy ez egy újabb elérendő rekord, ezért inkább a követőimre, vagyis rátok összpontosítottam.

Egymillió lójk. Ez nem kevés, mondják majd egyesek; örültség, mondják majd mások. De semmiképpen nem ad okot elbizakodottságra.

Marlon Brando – minden idők talán legnagyobb filmszínésze – önéletrajzában azt írta, nagyon zavarba jön, amikor „művésznek” nevezik, mert akkor mit mondhatnánk Beethovenre vagy Michelangelóra, akik valóban megérdemlik a művész címet. Kedves Marlon, a magam kicsinységében teljesen egyetértek veled, bárhol vagy is most, talán éppen azoknak a nagy művészek társaságában, akikhez képest leértékelted magad.

Ezenkívül a korábbi könyveimben tiszteletben tartottam a klasszikus szerkezetet: akik olvasták, már ismerik a születési dátumomat, az első két kötetben elbeszéltem anekdotáimat és emlékeimet, valamint – a harmadikból – a (feleségem által előírt!) diétával kapcsolatos filozófiai eszmefuttatásaimat.

Ezúttal azonban a történet, amit el fogok mesélni, annyira bizarr, hogy felesleges a prológusra vesztegetni az időt: Bud Spencer, mint tudjuk, olyan ember, aki rögtön a lényegre tér, és egyenesen a tettek mezejére lép.

Emellett, amikor újraolvasom, amit írok, mindig úgy teszek, mintha egy kicsit olyan lennék, mint Banános Joe, az azonos című filmem főszereplője: abban az értelemben, hogy az egyszerűséget mindenképp elébe helyezem. Persze tudom, hogy az olvasóim sokkal intelligensebbek, mint Banános Joe, de számomra az elbeszélés közvetlensége alapvető, mert abból indulok ki, hogy a mostani zord időkben sajnos ritkán tehetjük meg, hogy órákat szenteljünk az olvasásnak.

Meggyőződésemmel, hogy ez az egyik oka annak, hogy a közösségi hálók annyira sikeresek. Mert azonnaliak,

közvetlenek és demokratikusak, még akkor is, ha sajnos az internet és a mobiltelefonok nem irodalommal töltött hosszú órákhoz, hanem egy SMS, poszt vagy tweet keretében szintetikus tömörséggel kifejezett fogalmakhoz szoktatnak hozzá bennünket.

Olyan korban élünk, amikor egy kattintás összeköt bennünket a világgal, és ott bizony rohan az élet.

Én pedig, aki már azóta nem vagyok gyors, amióta Bud Spencer ruháit és kilóit hordom, nehezen alkalmazkodom. A sebesség izgalmát csupán fiatalkoromban, az úszórekordjaim felállításakor tapasztaltam meg, de gondolom, ezt a történetet már ismeritek. Bud zsenge 71 éves korában lépett be a harmadik évezredbe, ma pedig, még mindig „csak” nyolcvanhat évesen, itt csücsül a techvilág közepén, a PC monitorja előtt.

De tudjátok, mit? Kezdek rákapni az ízére. Még én is, aki vaskos ujjaim okán állandó harcban állok a televízió távirányítójának nyomógombjaival. Képzeltetitek, milyen fancsali képpel szemlélem a telefónia egyre kisebb digitalizált kellékeit, amelyeket oly könnyű tönkrevágni, ha nem vigyázok, és könnyelműen rendeltetésszerűen használom a hüvelyk- és mutatóujjamat.

A számítógépekről már nem is beszélve, merthogy maga a kifejezés az én fiatalkoromban csak a tudományos-fantasztikus filmekben fordult elő. Az, hogy egyszer majd mindenkinek lesz ilyen masinája otthon, az nekem a mese világába tartozott. Igaz, soha nem voltam valami nagy észkombájn, inkább élő bizonyíték arra, hogy az univerzum két leggyakrabban előforduló eleme